

[Indenrigsministeren.]

præsentation for saavel Grundejerne som Realkreditten.

Forslaget indeholder endvidere den Nydannelse, at alle Byggeservitutter, d. v. s. Servitutter, der angaar Ret til Bebyggelse, Ordning eller Opførelse, Indretning eller Benyttelse af Bebyggelse, optages i den offentlige Bygningsret. Dette gælder saavel de Servitutter, ifølge hvilke det offentlige er paataleberettiget, som de private Servitutter.

Forslagets Bestemmelser herom i § 4 gaar dels ud paa, at Magistraten kan haandhæve de bestaaende Servitutter efter Byggelovens Regler, og at Magistratens Samtykke udfordres til Stiftelse, Ophævelse eller Forandring af Servitutter, dels at Reguleringskommissionen i Henhold til § 38 kan beslutte Ophævelse eller Forandring af bestaaende Servitutter, hvis Opretholdelse er uforenelig med Bebyggelsens forsvarlige Ordning. Bestemmelserne tilsigter dels at bevare de værdifulde Bebyggelsesordninger, der er tilvejebragt paa servitutmæssigt Grundlag, dels at hindre, at der ved private Servitutter sker Indgreb i den af det offentlige tilsigtede Regulering, og er saaledes i det hele et Led i den ved Lovforslaget tilsigtede Bemyndigelse til Regulering af Bebyggelsen som Helhed.

En vigtig Nydannelse i Forslaget er Bestemmelsen i § 57 om Godkendelsers Tidsbegrænsning. Under den nugældende Lovgivning danner Bygningsattestens Udstedelse Afslutningen paa Bygningsmyndighedernes Beføjelse med Hensyn til den enkelte Bygning. Den nu foreslaaede nye Bestemmelse hviler paa den Betragtning, at det under Hensyn til Bebyggelsens indgribende Betydning saavel for Byens Funktioner i Almindelighed som for det almene og den enkelte Brugers Sikkerhed og Sundhed er irrationelt, at een Gang tilvejebragte Bebyggelser skal kunne anvendes uden Begrænsning, maaske længe efter, at de paa visse Punkter har ophørt at opfylde de Krav, som en senere Tid anser det for rigtigt at stille til ny Bebyggelse. Det foreslaas derfor, at der efter Forløbet af en vis Tid skal ske en Revision af den enkelte Bebyggelse til Konstatering af, hvorvidt den opfylder de paa den Tid gældende Krav til Bebyg-

gelse, og at den, for saa vidt dette ikke er Tilfældet, kan kræves bragt i Overensstemmelse hermed.

For at muliggøre en rimelig Afvikling af de til den enkelte Bebyggelse knyttede økonomiske Interesser har man for denne Revision fastsat en ret lang Aarrække, 75 Aar. Denne Frist kan sikkert ikke anses for at være for kort under Hensyn til, at megen Bebyggelse som Følge af Nutidens stærke tekniske Udvikling sikkert vil forældes væsentlig hurtigere end i tidligere Tid. Jeg kan i denne Forbindelse henvise til, at adskillige af de Bygninger, der i de senere Aar er nedrevet og erstattet af nye, ikke har været mere end 60—70 Aar gamle, dels at meget af den i Tiden indtil Krisen i 1908—09 opførte Bebyggelse allerede nu forekommer ret forældet.

Afattelsen af denne Bestemmelse i det foreliggende Forslag afviger en Del fra den tilsvarende Bestemmelse i Kommunalbestyrelsens Forslag, der indskrænkede sig til at bestemme, at Godkendelsen af en Bebyggelse ikke havde Gyldighed for et længere Tidsrum end 75 Aar. Dette har i den efterfølgende offentlige Diskussion om Forslaget foranlediget den Opfattelse, at den paagældende Bebyggelse efter Udløbet af dette Tidsrum ganske skulde være prisgivet det offentliges Beslutning. Men dette kunde dog næppe antages. Selv om man vilde forstaa Bestemmelsen saaledes, at Bebyggelsen efter Periodens Udløb betragtedes som retligt ikke eksisterende, saa Tilladelsen til dens fortsatte Bestaaen ganske kunde sidestilles med Tilladelse til en Nybygning, maatte det dog utvivlsomt være saadan, at Spørgsmaalet om, hvorvidt Tilladelsen kunde meddeles, og hvilke Fordringer der derved kunde stilles til Bebyggelsens Indretning og Beliggenhed, maatte afgøres i Henhold til den til den Tid gældende Byggevovgivning. Dette er nu udtrykkelig angivet i den foreliggende Affattelse, som altsaa tydeligt angiver det lovmæssige Grundlag, som maa være bestemmende for det offentliges Beføjelse med Hensyn til saadan Bebyggelse, men tillige saadan, at der aabnes Mulighed for et rimeligt Skøn, idet det siges i § 57, at Bebyggelsen *kan* forlanges bragt i Overensstemmelse med den paagældende Lovgivning, saa det altsaa er muligt at til-